నిత్యకల్యాణి

పెళ్లినాడు అమ్మాయికి దృష్టి తగలకుండా బుగ్గమీద మచ్చ పెడతారు.

నడిచి నడిచి అలసిపోయాడు రాజశేఖర్.

అంతగా నడిచి ఎన్నాళ్ళో అయింది. మరి.... అందుకేనేమో, ముప్పైఏళ్లైనా నిండకపోయినా, ఈ రెండు మైళ్ళ నడకకూ అంత అలసట. కాళ్ళు నొప్పులు పెడుతున్నాయి. చెమట పోసేసింది. ఎగ ఊపిరి వొస్తోంది.

మైలురాళ్లు - అవే.. కిలోమీటరు రాళ్ళు - చూసి ఉండకపోతే పది కిలోమీటర్లు నడిచానని శేఖర్ అనుకుని ఉండేవాడు. అలాగ ఉందతని పరిస్థితి.

ఎక్కడైనా కూర్చుని అరగంటసేపు విశ్రాంతి తీసుకుంటే గాని, ఏ నిమిషాన్నైనా

కళ్లు తిరగవొచ్చు ననిపించింది రాజశేఖర్‌కి.

చుట్టూ చూశాడు.

ఊటీ సౌందర్యమంతా తనకోసమే ప్రదర్శిస్తోన్నట్టు ఉంది ప్రకృతి. బంగారపు రంగు ఎండలో పచ్చటి చెట్లు కొండల కెంతో అందం తెచ్చిపెడుతున్నాయి. కొండల శిఖరాల మీద తెల్లటి మబ్బులు ముంగురుల్లాగా తేలి తేలి అడుతున్నాయి.

అనుకోకుండా రోడ్డుపక్కన పెద్ద చెట్టూ, దానికింద తివాసీ వేసినట్టు గడ్డీ కనిపించేయి. కష్టంతోనే అయినా పిట్టగోడ మీంచి దిగి, నాలుగు మెట్లలాంటి రాళ్ళను దిగి శేఖర్ అక్కడికి చేరుకున్నాడు - పట్టులాగ ఉంది గడ్డి. చెట్టుకి జేరబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతని చుట్టూ అడవి పక్షుల శబ్దాలు. పట్టణ జీవితానికి అలవాడుపడ్డ అతని కా శబ్దాలు సంగీతంలాగ వినిపిస్తున్నాయి.

కళ్లు తెరవకుండా నిముషం పాటు శేఖర్ ఆ శబ్దాలన్నీ విన్నాడు. హఠాత్తుగా అతనికో అలోచన వచ్చింది - అడవి జంతువు లేవైనా అనుకోకుండా ఇటువొస్తే? అడవి జంతువులదాకా వొద్దు - ఏ పామైనా అటు పాకివొస్తే?

కళ్ళు విప్పి అతను మీదకి చూశాడు. చెట్టు చాలా మీదికి ఉంది. ఆ చిక్కటి కొమ్మల ఆకుల మధ్య ఏముంటో ఎవరికి తెలుసును?

అతను చెట్టు నుంచి కాస్త జరిగి కూర్చున్నాడు.

మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుని ఇందాకటి ప్రశాంతిలాటిది మళ్ళీ పొందుదామని చూశాడు - కాని, ఈ సారి అదిసాధ్యపడలేదు... అలసట మళ్ళీ తెలిసివొస్తోంది.

అతను చుట్టూ చూశాడు.

తాను కూర్చున్న లోయ అవతల మరో కొండ. దాని చరియలో తెల్లటి కాటేజ్.

చుట్టూ చెట్లు.

మధ్య తెల్లగా కాటేజ్.

పిట్టగోడ అవతల రోడ్డు రెండు వంపులు తిరిగి ఆ కాటేజ్ కిందనుంచి పోతోంది. కాటేజ్ అవతల ఎత్తులమీద టీ తోటల శిఖరాలు. పచ్చ గడుల చీర ఆరవేసినట్టు... ప్రక్కగా దేవదారు తోట ..... దాని ప్రక్కన పోకచెట్లు కాబోలు! సన్నగా పొడవుగా అంతులేని ఆశ్చర్యార్థకాల్లాగా.

ఎంతో బాగుంది.

శేఖర్‌కి తన అద్దె ఇల్లు జ్ఞాపకం వొచ్చింది.

మూడుగదుల ఇల్లు - ఫేన్ ఉంటేనే గాలి, లైటు వేస్తేనే వెలుతురు. రెండు వేపుల రోడ్లమీద ఆహోరాత్రులు వాహనాల, మానవుల రొద. గాలిలో పొగ పొగలో ధూళి; ధూళిలో విషం.

ఆరడుగుల చదరంగంలో ఆకుపచ్చ చెట్లు - జీవచ్ఛవల్లాగ ... ప్రకృతి శాపం తిన్నట్టు.

ఏమిటో అలాగే అలవాటై పోయింది.

ఏడేళ్ళయి.

దౌర్భాగ్యుడు - మానవుడు... అన్నిటికీ సరిపెట్టుకుంటాడు తన లాగ.

అది ఇల్లు కాదు - నివాసం కాదు. తను తల దాచుకునే నిర్మాణం.

దానికే అలవాటుపడ్డాడు.

కొన్నాళ్ళు - మూడేళ్ళ కిందట కొన్నాళ్ళు - తాను రజనితోనూ సరిపెట్టుకున్నాడు.

ఆ ఇంట్లోనే !

కొత్త పెళ్ళికూతురుగా తనతో వొచ్చి భయం భయంగా సిగ్గు సిగ్గుగా రజని తన ఇంటి ద్వారంలోకి వొస్తూంటే తాననుకున్నాడూ, తన జీవితంలోకి పరిపూర్ణతా, సుఖమూ వొచ్చేయని.

అలా అనుకున్నాడు.

అలా కలలు కన్నాడు.

పదిరోజులో, ఒక పక్షం రోజులో రజని - వెచ్చవెచ్చగా, తియ్యతియ్యగా ఆ కట్టడాన్ని గృహం చేసింది. గృహాన్ని స్వర్గసీమని చేసింది.

ఇలాగ ప్రశాంతంగా కూర్చుంటే రజని జ్ఞాపకం వొస్తోంది.

అవన్నీ జ్ఞాపకం చేసుకోవాలని లేదు.

అలసట తగ్గి. ఈ ప్రశాంతత రుచి తెలుస్తోంది; ఈ సుఖమయమైన క్షణాలలో ఆమెని జ్ఞాపకం చేసుకొవాలని లేదు.

రెండు బస్సులు కఠోరమైన రొద చేసుకుంటూ రోడ్డుమీద వెడుతున్నాయి.

గాలికి లేత మేఘాలలాగ శేఖర్ ఆలోచనలు చెదిరిపోయాయి.

తిరిగి ఎలాగ వెళ్ళడం ?

నడవగలడా?

బస్ ఏదైనా ఆగుతుందా?

చూద్దాం, అనుకున్నాడు శేఖర్. కొంచెం ఓపిక వొస్తే ఎలాగైనా నడిచి వెళ్ళిపోవచ్చు.

టైము చూసుకున్నాడు.

నాలుగు దాటింది.

రజని వొచ్చిన కొత్తలో ఫేక్టరీకి వెళ్ళినదగ్గరనించీ అతను టైమ్ చూసుకునేవాడు. విషయం తెలిసిన మిత్రులు కాస్త హాస్యంచేస్తూ ఉండేవారు.

మొదటి రోజుల్లో గుమ్మంలో అడుగు పెట్టేసరికి రజని టైమ్ చూసి ముద్దుగా సంజాయిషీ అడిగేది.

ఎంత తియ్యగా ఉండేవి ఆ రోజులు! నిముషానికి విలువ ఉండేది; క్షణానికి అర్థం ఉండేది.

తియ్యటి రోజులు మరీ త్వరగా తరిగిపోతాయి కాబోలు!

అందులోనూ, తనకి ఉన్న అవి మరీ తక్కువ!

అంత తక్కువ అని తనకి తెలీదు. వాటికి అంతం ఉంటుందనే ఆలోచనే లేదతనికి!

ఆ పెళ్ళి రోజులు - రెండు క్షణాల్లాంటి కొద్దిరోజుల తర్వాత రజనిలో మార్పు తాను కనిపెట్టలేదు. వెనక్కి తిరిగి ఆలోచిస్తూ, చూచాయగా రాబోయే భీభత్సపు మొదటి, అస్పష్టమైన చిహ్నాలు చూడగలిగాడు. కాని అప్పటికి తన జీవితం కాలిపోయింది.

మొట్టమొదట రజని తనకోసం ఎదురు చూడ్డం మానేసింది - గడియారం చూడ్డం మానేసింది. సిగ్గువల్ల అని అన్వయించుకున్నాడు తాను.

ఆ తరవాత ఆమె పడకటింట్లో పుస్తకాలు చదవడం మొదలు పెట్టింది. వెలుతురులో నిద్రపోవడం నేర్చుకున్నాడు తాను.

అయినా, ఆమె ఒంటరిగా నిద్రించడం....

తాను కేంపుకి వెడతానంటే ఆమె కళ్ళలో కాంతి వొచ్చేది. దాని అర్థం తెలిసే నిఘంటువు లేక, క్రమంగా ఆమె సంసార జీవితానికి అలవాటు పడుతోందనుకున్నాడు రాజశేఖర్.

అలాగ క్రమక్రమంగా రజని తనకి దూరం అయింది - పేరుకి దాంపత్యం అంతే.

పెళ్ళి అయి అప్పటికి ఆర్నెల్లు పూర్తికాలేదు.

ఆ తరవాత ఒకనాడు రజని ఉద్యోగం చెయ్యడానికి తన అనుమతి కోరింది.

"నీ కెందుకు రజనీ, ఉద్యోగం?" అన్నాడు తాను.

ఆమె జవాబు చెప్పలేదు.

"ఏం ఇలాగ ఉంటే బాగాలేదా?" అని అడిగాడు శేఖర్.

తన సంస్కారంలో గొప్ప లోపం ఏదో ఉందని అతననుకోలేదు - జరుగుతోన్నది అసామాన్యంగానూ అతననుకోలేదు. అందుకే అలాగ అడగగలిగాడు.

రజని ఏమీ అనలేదు

అట్టే మాట్లాడని వాళ్ళని చూస్తే శేఖర్‌కి కొంచెం భయం - మనసులో ఉన్నదేమిటో తెలిస్తే బాధలేదు గాని, తెలియకపోతే వెయ్యి విషయాలు సాధ్యం కావొచ్చు.

"పోనీలే - అలాగే చెయ్యి ..." అన్నాడు.

ఈ సారి రజని కొంత సంతోషంతో ధన్యవాదాలు చెప్తే, అదే ఒక ఉపకారం లాగ కనిపించింది శేఖర్‌కి.

"నేను నాలుగుచోట్ల కనుక్కుంటాను..." అన్నాడు కొంత తియ్యదనం ఉన్న ఆ చిన్న క్షణాల్ని పొడిగించడానికి.

"వొద్దు - వొద్దు." అంది రజని ఆతృతగా.

"ఏం ? ఏదైనా ఉద్యోగం కుదిరేలాగ ఉందా?" అన్నాడు రాజశేఖర్. పగలంతా ఒక్కతీ తనకోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చునే రజనికి అది సాధ్య పడుతుందని అతనికి తట్టలేదు.

"లేదు - అదే - అంటే, మిసెస్ శంకరం లేరూ ? ఆవిడ ఏదో ఎక్కడో ఖాళీ ఉందన్నారు. మీకేం శ్రమ అక్కర్లేదు" అంది అంత తొందరగానూ, రజని.

'మిసెస్ శంకరం ... ఎవరూ?"

"ఈ సారి పరిచయం చేస్తాను లెండి" అంది రజని.

ఏదో అనుమానం అతనికి, అవ్యక్తంగా.

"ఆమె ఎక్కడ కలిసిందీ?" అన్నాడు తేలిగ్గా.

"ఈసారి పరిచయం చేస్తాగా!" అంది రజని, చికాకుపడుతూ. ఇందాకటి ఆనందం లేదు, ఆమెలో.

"ఊరికనే అడిగేనులే - మరెప్పుడు జాయిన్ అవుతావు?" అన్నాడు రాజశేఖర్.

"అప్లికేషన్ పెట్టాలిగా!"

"ఎక్కడ?"

"మవుంట్ రోడ్‌లో. అదేదో ఏజన్సీ.."

"ఎవరిది?"

"ఎవరో-కిశోర్ అని ఉన్నారుట. చెప్పేనుగా-మిసెస్ శంకర్‌కి బాగా తెలుసుట"

"గుడ్". అన్నాడు శేఖర్ ఇబ్బందిగా. ఇంకేమీ అనడానికి లేక.

ఆ మరుసటి వారంలోనే రజని అక్కడ చేరింది.

ఇంట్లో వంటకి మనిషి.

ఆమె ఉద్యోగం ఆలస్యంగా లేచి, పదకొండు దాటేక వెళ్ళేది. ఒక్కొక్క నాడు ఆరున్నరకో ఏడుకో వచ్చేది. కొన్నాళ్ళు ఇంకా ఆలస్యంగా, బాగా ఆలస్యంగా.

వొచ్చి, స్నానం చేసి, "భోంచేశారా" అని అడిగేది.

"ఆఁ! " అనేవాడు తాను.

ఆ రోజు కదే సంభాషణ.

ఉండీ ఉండీ రజని ఒక్కొక్కనాడు అరుదుగానే - భార్యగానూ ప్రవర్తించేది.

ఆలోచన లేకుండానే తృప్తిపడేవాడు శేఖర్. ఆమెను ఎక్కువగాగాని అసలుగాని, ప్రశ్నించాలని అతని కుండేది కాదు. ఆమెకి వొచ్చే జీతం ఆమె బేంకులో వేసుకొనేది. అందులో తనకి భాగమిస్తానని అవమానపరచడం ఆమె చెయ్యనందుకు శేఖర్ సంతోషించేవాడు.

అలాగ సంవత్సరం గడిచాక ఒక సారి కేంపుకి వెళ్ళివచ్చాడు శేఖర్. అనుకోకుండా ఆరాత్రి ఢిల్లీనించి తిరిగి వొచ్చి పదకొండవుతోంటే ఇల్లు చేరే సరికి లోపలినించి గొంతుకలు.....

"యూవర్ నాటీ... కిశోర్ !" అంటోంది రజని.

అనాలోచితంగా తలుపు కొట్టాడు శేఖర్.

"ఎవరు?" అని లోపలినించి ప్రశ్న.

"నేనే" అన్నాడు, తిరిగి వెడుతోన్న టాక్సీవేపు చూస్తూ.

ఆరు నిమిషాల తరవాత రజని తలుపు తెరిచి నవ్వుతూ, "ప్లేన్ లేటా?" అంది.

"అవును," అన్నాడు తను లోపలికి అడుగుపెడుతూ.

"మీట్ మిస్టర్ కిశోర్... మై బాస్" కరచాలనం.

"ఆఫీసులో ఆలస్యంగా ఉన్నానని డ్రాప్ చెయ్యడానికి వొచ్చారు..." అంది రజని.

"గుడ్" అన్నాడు. రజని నవ్వుతోంది. ఆమె బుగ్గమీద ఎర్రటి మచ్చ గుండ్రంగా లేదుగాని...

"మళ్ళీకలుద్దాం. ప్లెజర్ మీటింగ్ .. గుడ్ నైట్' అంటూనే వెళ్లేడు కిశోర్. కొంతసేపయ్యాక రజని ఇటు చూసింది.

శేఖర్‌కి కోపంగా ఉంది.

రజనిమీద కాదు -

విచిత్రంగా - తనమీద.

ఆ పరిస్థితిలో అలాగ ప్రవర్తించి నందుకు.

"మీరు... పొరపాటుగా ఆలోచిస్తున్నారు." అంది రజని. ఆమె గొంతుకలో ఏదో వొణుకు.

"అవును రజనీ... పొరపాటు నాదే"! అన్నాడు రాజశేఖర్. నిజంగా పొరపాటుపడ్డాడా?

ఆమె స్నానం చేస్తానని వెళ్ళి పోయింది. మర్నాడు అతడు బయలు దేరేసరికి ఆమె నిద్ర లేవలేదు.

ఆ సాయంత్రం ఆమె ఆరింటికే తిరిగొచ్చింది.

ఆ తరవాత సంసారం సామాన్యంగానే సాగిపోతోంది. ఆమె వెళ్ళిపోతానన లేదు.. అంటే, ఆమెని ఆపలేనని తెలుసును గనక తానేమీ అనలేదు. తాను వెళ్ళమని అనడు - అంటే ఆమె వెళ్ళిపోతుందని తెలుసును గనక.

ఆలాగ సాగుతోంది తన సంసారం. ఈ ప్రశాంతతలో ఎంత వొద్దన్నా జ్ఞాపకం వొస్తోంది. ఆ సాయంత్రం - ఢిల్లీ నుంచి అనుకోకుండా తిరిగొచ్చిన సాయంత్రం అన్నిటికన్నా తనకి బాగా జ్ఞాపకం ఉండిపోయింది. రజని బుగ్గమీద మచ్చ...

ఒక్కసారి ఎండపోయి చల్లబడి పోయింది - శేఖర్ మీదికి చూశాడు. మేఘాలు త్వరత్వరగా ముసురుకుంటున్నాయి. నిమిషాలలో వర్షం వొచ్చేలాగ ఉంది.

అతను లేచి నిలబడి, వొళ్ళు దులుపు కుని తెల్ల కాటేజ్ వైపు చూశాడు. ఈ సారి నీడల్లో రంగులన్నీ వేరుగా కనిపిస్తున్నాయి.

త్వరగా అడుగులు వేసి రోడ్డుమీదకి వొచ్చాడు. లోయల్లో చెట్లన్నీ పొగలాంటి మేఘాల తెరల్లో విచిత్రంగా ఉన్నాయి.

బస్ ఏదో వొస్తోంది. అతను చెయ్యెత్తినా ఆగకుండా వెళ్ళిపోయింది.

వొర్షం వొస్తే తడుస్తానని భయం.

కాళ్ళు నొప్పిగా ఉన్నాయి.

పిట్టగోడకి ఆనుకుని నిలబడ్డాడు చినుకులు రానే వొచ్చాయి.

రెండు నిమిషాలు నడిచి, రోడ్డుకి అటు ఉన్న చెట్టుకింద నిలబడ్డాడు. అయినా బాగా తడిసి పోయాడు.

చలి.

భయం.

బాధ.

అవమానం.

జేబులో అయిదారు వందల రూపాయలు ఉన్నాయి - ఏమిటి లాభం? ఇంట్లో రజని ఉన్నట్లే!

ఎవరైనా తనని హోటల్‌కి చేరిస్తే, ఎంతయినా ఇచ్చి ధన్యవాదాలు చెప్పేందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాడు శేఖర్.

వర్షం బాగా పడిపోతోంది.

చీకటి ....

ఇక నడవక తప్పదని రోడ్ మీదకి వొచ్చేసరికి కారు దీపాలకాంతి అతనిమీద పడ్డాయి. మరో కొంచెం క్షణాలలో కారు ఆగింది.

"కమిన్" అంటోక చక్కటి గొంతుక.

కలా, నిజమా ఆలోచిస్తున్న అతని చెవిలో "కమాన్" అన్న మరో గొంతుక.....మగవాడిది, వినిపించింది.

డ్రైవరు వొంగి ఫ్రంటు డోర్ తెరిచాడు. శేఖర్ ఎక్కి కూర్చున్నాడు. "థాంక్స్...... థాంక్స్" అన్నాడు. కారు కదిలింది.

"నేను.... కూనూర్ వెళ్ళాలి" అన్నాడు.

ఎవరూ జవాబివ్వలేదు.

కారు సాగిపోతోంది. లోపల వెచ్చగా ఉంది. శేఖర్ తన బట్టలవల్ల కారు సీటు పాడౌతుందేమోనని భయంగా కూర్చున్నాడు. ఏం జరుగుతోందో అతనికి బోధపడలేదు.

పది నిమిషాల్లో కారు ఆగింది. ఒక చక్కటి కాటేజ్ ముందర. సాయంత్రం చూసిన దానిలాగే ఉంది.

వెనక సీటులో ఉన్న యువతి దిగి వెలుతురులో నిలబడేసరికి శేఖర్‌కి ఆమె దేవతలాగ కనిపించింది. అంత అందంగా ఉంది.

అతనూ దిగాడు.

"డ్రైవర్!...."

ఆమె పిలుపు విని, డ్రైవరు వెళ్ళి వినయంగా నిలబడ్డాడు. ఏదో భాషలో ఆమె అతనికేమిటో చెప్తోంది. డ్రైవర్ బుర్ర ఊపాడు. శేఖర్‌కి భయంగా ఉంది.

ఆమె వెడుతూ శేఖర్‌వైపు చూసింది.

అతనికి మూర్ఛ వొచ్చినంత పని అయింది.

ఆ ముఖం అతనికి తెలుసును!

ఆ బుగ్గన ముద్దొచ్చే నల్లటి మచ్చ. కాటుకబొట్టులాగ.... పెళ్ళికూతురుకి పెట్టే కాటుక బొట్టులాగ.

ఆమె మెట్లెక్కి మేడ మీదకి వెళ్ళిపోయింది.

డ్రైవరు ఎవరినో పిలిచి శేఖర్‌ని అప్పగించి ఏదో చెప్పేడు. అతను పిలిస్తే, అతని వెంటే ఒక గదిలోకి వెళ్లేడు శేఖర్.

రెండు తువ్వాళ్ళిచ్చి, కట్టుకున్న తడి బట్టలు తీసిమ్మని చెప్పేడు అతను.

శేఖర్ త్వరత్వరగా తడిసిన బట్టల నించి బయటపడ్డాడు - ఒళ్లంతా తుడుచుకుని, అతనిచ్చిన లుంగీ, కట్టుకుని, బుష్‌షర్ట్ తొడుక్కుని, కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

కళ్యాణి.....కళ్యాణి

అవును.

ఆమె కళ్యాణి. ఇక్కడి కెలా వచ్చింది?

అప్పటికన్నా, ఇంకా ఎంతో అందంగా ఉంది.

బయట వర్షం జోరుగా పడుతూనే ఉంది.

మీదనుంచి ఏదో సంగీతం వినిపిస్తోంది.

కళ్యాణి వింటోంది కాబోలు!

"టీయా, కాఫీయా సార్!"

"కాఫీ....."

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

వీళ్ళంతా కళ్యాణి నౌకర్లు.

ఒకనాడు తనని పెళ్ళిచేసుకొమ్మని ప్రాధేయపడ్డ కళ్యాణి.

ఇవేళ తనకి ఆశ్రయం ఇచ్చింది!

ఆ బుగ్గమీద నల్లటి మచ్చ.

అదే జ్ఞాపకం చేసింది.

కళ్యాణితో ఒకప్పుడు తన పెళ్ళి నిశ్చయం అయి పోయింది. పిల్లని చూడగానే తనకి నోట మాటరాలేదు. అలాగ ఉండేది.

ఆమెకి తల్లి తప్ప ఇంకెవరూ లేరు.

తల్లికి కేన్సర్. మూడు మాసాల టైమిచ్చేడు డాక్టరు.

ఎలాగో అమ్మకి ఈ సంబంధం మాట తెలిసింది. పిల్లని చూడ్డం సరేననడం అంతా జరిగిపోయింది.

ముహూర్తమే తరవాయి.

ఆ మూడో రోజున అతనికో ఉత్తరం వొచ్చింది.

అది కళ్యాణిని గురించి.

ఆమె వెనకాల చాలా చరిత్ర ఉందనీ శేఖర్ లాంటి పెద్దమనిషికి భార్య కావలసినది ఆమె కాదనీ, కాదని చేసుకుంటే అతను జీవితాంతమూ విచారించాల్సి వొస్తుందనీ అందులో సారాంశం.

ఉత్తరంతో ఒక ఫోటో

అసహ్యమైన వివరాలు, అందులో

ఆమె ముఖం అంతా కనిపించటం లేదా ఫోటోలో - ఆభంగిమ అలాంటిది. కాని, అటుగ్గమీద ముక్కోళ్ళే చిన్న, మచ్చ- పొరపాటు లేకుండా ఆమె ఎవరో తెలిసేలాగ చేస్తోంది.

శేఖర్కి మతిపోయింది.

ఇది నిజమా? అనుకున్నాడు ముందు.

నిజం, నిజం ! అంటోంది మచ్చ.

అగాధంలో మునగబోయేవాణ్ణి ఆపిన ఈ పుణ్యాత్ము డెవరనే ధ్యాస అంతగా రాలేదతనికి. ప్రపంచంలో మంచివాళ్ళు కూడా ఉంటారని అతనికి నమ్మకం.

అమ్మతో సగం చెప్పేడు.

"ఛీ! ఆ పిల్ల అలాంటిది కాదు...." అంది అమ్మ.

"నీకెలాగ తెలుసు?" అన్నాడతను.

"నాక్కాకపోతే నీకా తెలుసు?" అంది అమ్మ.

ఆ అసహ్యమైన ఫోటో ఆమెకి చూపాలని లేదు...కాని, ఆమె ఇంక ఆ విషయంలో నిర్ణయం అంతా అతనికే వొదిలి, 'నీ ఇష్టం' అన్నాక ఆ అవసరం లేకపోయింది.

మరుసటి రోజున వాళ్ల ఇంటికి వెళ్లేడు.

కళ్యాణి ఇవతలి గదిలో కూర్చుని చదువుకుంటూంది.

అతన్ని చూడగానే లేచి లోపలికి ఆహ్వానించింది.

లోపలికి రాకుండా, "ఒక్కసారి ఇవతలికి రాగలవా? నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి," అన్నాడు ఆమెవంక చూడకుండా. చూస్తే మనసు నిలవదని భయం.

"ఎందుకు?" అంది భయంగా, కళ్యాణి.

"చెప్తాను....పది నిమిషాలు." అన్నాడు శేఖర్

"అమ్మ మత్తు నిద్రలో ఉంది- పిలిస్తేనో!" అంది కళ్యాణి. ఎంత అమాయికంగా అనగలిగింది! అనుకున్నాడు శేఖర్.

"నీ ఇష్టం - అలాగ గేటుదాకా రా చాలు". అన్నాడు శేఖర్.

ఆమె గేటు దగ్గరికి వొచ్చింది.

అవతల వీధి దీపం.

ఒక నిమిషం అతనేమీ మాటలాడలేక పోయాడు - ఆమె మీది ఆగ్రహం, అసహ్యం, అంత దగ్గిరగా ఆమె రాగానే, దూరంగా వెళ్ళిపోయాయి.

"ఏమిటండీ?" అంది, చివరికి.

"ఈ ఫోటో చూడు". అన్నాడు ఉపోద్ఘాతమంతా మరిచిపోయి.

మసక చీకటిలో, వీధిదీపపు వెలుగులో ఆమె ఫోటో చూసి తలమీద ఒక చెయ్యీ, గేటుమీద ఒక చెయ్యీ వేసుకుంది. ఫోటో నేలమీద పడింది. అతను తీసుకుని, కవర్లో పెట్టి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"కళ్యాణీ! కళ్యాణీ!" అన్నాడు శేఖర్. ఆమెకి మూర్ఛవొస్తే ఏం చెయ్యాలని భయం. ఆమె నుదుటిమీద చెమట -

ఆమె నెమ్మదిగా శక్తి సంతరించుకుని గేటు నానుకుని నిలబడింది.

"ఇందుకేనా పిలిచారు?" అంది నీరసంగా.

శేఖర్ జవాబివ్వలేదు.

"ఎక్కడిదా ఫోటో?"

"పోస్టులో వచ్చింది...."

"మీరు-పొరపాటు పడుతున్నారు" అంది కళ్యాణి - చీరకొసతో నుదురు తుడుచుకుంటూ....లేక వోణీ వేసుకుందా? ఏమో! జ్ఞాపకం లేదు.

"పొరపాటు కాదు...."

"ఎలాగ తెలుసు?..... ఇందులో మోసం ఉంది!"

"నాకు కళ్ళు బుర్రా ఉన్నాయి...."

ఆమె కళ్ళ తుడుచుకుంది.

"ఈ మాట నీతో చెప్దామనే వొచ్చాను - మన పెళ్ళి జరగదని వేరే చెప్పక్కర్లేదనుకుంటాను..."

అతనికి వెళ్ళాలని లేదు. మాటల్తో ఆమెని గాయపరచాలనీ, దైహికంగా ఆమె నేమో చెయ్యాలనీ అంతరాంతరాలలో కసి - కాని, పిరికితనం. అక్కడ ఉండలేదు. వొదిలి వెళ్ళలేదు.

"ప్లీజ్! ఈ మోసం ఎవరు చేస్తున్నారో తెలీదు. మా అమ్మ నా పెళ్ళి కోసమే బ్రతికి ఉంది.... దయచేసి మీరు....మీరు......" కళ్యాణి గొంతుక పూడ్చుకుపోయింది.

"నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలి? అదేనా?" అన్నాడు శేఖర్.

"అవునండీ! అమ్మకి ఈ చివరి ఆనందం హాలాహలం కానివ్వకండి....ప్లీజ్!"

"సారీ కళ్యాణీ! తెలిసిఉండీ.... ఈపెళ్ళి చేసుకునేంత మూర్ఖుణ్ణి కాను నేను!" అన్నాడు.

ఆమె ఇంకా ఎంతో ప్రాధేయపడింది. అతనా నిమిషాలలో పది అడుగుల ఎత్తైన మనిషిలాగా అనుభూతి చెందాడు.

వెనక్కి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ నాటికి ఈనాడు.

ఆ కళ్యాణి, ఈ కళ్యాణి.

శేఖర్ గదిచుట్టూ చూశాడు. అది బెడ్‌రూము. అన్నీ ఖరీదైన వస్తువులు.

చిన్న టేబుల్‌మీద రాధాకృష్ణుల దంతపు చెక్కడం.

సర్వెంటు కాఫీ తెచ్చేడు.

వాటితోటాటు వేడివేడి పకోడీలు.

ఒక్కసారి ఆకలివేసింది శేఖరికి.

బయట వర్షం ఇంకా ఎక్కువై పోయింది.

ఆకలిగా ట్రే అంతా ఖాళీచేసి రెండు కప్పుల కాఫీ తాగాడు శేఖర్.

కాఫీ బాగుంది.

లోపల హీటర్లు రెండు ఎర్రగా ప్రకాశిస్తున్నాయి. చక్కగా, వెచ్చగా ఉంది.

గది తలుపు తీసి సర్వెంటు వొచ్చి ట్రే తీసుకెళ్లాడు.

వెనువెంటనే కళ్యాణి లోపలికి వొచ్చింది.

"కాఫీ తాగేరా?" అంది.

అతను లేచి నిలబడి, "థాంక్స్! చాలా క్లిష్టసమయంలో వొచ్చి రక్షించారు!" అన్నాడు.

ఆమె ఒక హీటరు పక్క కుర్చీలో కూర్చుని, అతన్ని కూర్చోమని సంజ్ఞ చేసింది.

అతను కూర్చున్నాడు.

"మిమ్మల్ని...ఇలాటి పరిస్థితిలో మళ్లీ కలుసుకుంటా ననుకోలేదు...." అన్నాడు కష్టంగా.

కళ్యాణి వెండిమువ్వల రవళిలా నవ్వుతూ, "ఏం?...." అంది.

అతను ఇబ్బందిపడ్డాడు.

"మీ అమ్మగారు....." అన్నాడు.

" ఆ వెంటనే పోయింది," అంది కళ్యాణి.

"సారీ!"

"మరేమీ బాధపడకండి. అదృష్టం కొద్దీ ఆ రాత్రి మగతనించి ఆమె తేరుకోలేదు." అంది కళ్యాణి.

"పాపం!" అన్నాడు శేఖర్. ఇంకేమనాలో తోచక.

ఆమెతో ఏమనాలి?

"మీరు సుఖంగా ఉన్నందుకు చాలా సంతోషం" అన్నాడు. ఏదో ఒకటి అనాలని.

ఆమె చిరునవ్వుతో తల ఊపి "ఇవాళ నిజంగా సుఖంగా ఉంది నాకు....."అంది.

అతనికి సరిగా అర్థంకాలేదు.

"మీ ఆయన...."

"రేపు వొస్తారు. వ్యాపారం మీద స్టేట్స్ వెళ్ళేరు- వారం కిందట".

"అలాగా!" అన్నాడు శేఖర్. మళ్ళీ నిశ్శబ్దం.

"మీరు....ఇక్కడేనా ఉండడం?" అంది కళ్యాణి.

"కాదు కాదు - మద్రాసులో" అన్నాడు శేఖర్.

"అప్పటి ఉద్యోగమేనా?"

''అవును - నాలుగు ఇంక్రిమెంట్లు ఇచ్చేరు....''

''పిల్లలా?''

''లేరు....''

ఆమెకో? అడగాలనిపించలేదు. పెళ్ళికూతురిలాగ ఉన్నది కళ్యాణి.

''మీ బట్టలు డ్రయర్‌లో ఆరేశాడు.... మరో పదినిముషాల్లో వొస్తాయి.''

''థాంక్స్! మీకు చాలా శ్రమ ఇచ్చేను.''

మళ్ళీ నవ్వింది కళ్యాణి.

''శ్రమ ఏమీ లేదు లెండి- సర్వెంట్లు చేసేదే కదా!'' అంది.

అతను తన బట్టలవైపు చూసుకున్నాడు.

ఆమెవైపు చూశాడు.

బుగ్గమీద నల్లటి పుట్టుమచ్చ మచ్చ. తెల్లటి మెడ.

మెడలో ఒకటే ఒక సన్నటి బంగారు గొలుసు.

ఆ నాటిని గురించి మాట్లాడాలని ఉందతనికి - క్షమాపణ చెప్పాలని ంది.

''ఆ రోజు'' అని, ఆగిపోయాడు.

''ఊఁ?'' అంది, నవ్వుతుండా కళ్యాణి.

''జరిగినదానికి క్షమించాలి.''

ఈసారి తేలిగ్గా నవ్వింది కళ్యాణి.

''ఏం మీది పొరపాటనా?''

''అవును.''

''ఎలా తెలిసింది?''

అతనేమీ అనలేదు.

''ఇలా ఉన్నాననా?''

అతను నేలమీది తివాసీని పరీక్షిస్తున్నాడు.

''ఆ ఫోటో .... ఏం చేశారు?'' అంది కళ్యాణి.

''చించి పారేశాను....''

ఉత్సుకతతో ''ఎప్పుడు?'' అంది కళ్యాణి.

''ఆ మర్నాడు......''

''నిజంగా?''

“అవును.”

ఇంక చెప్పుకోవాల్సిన వేమీ లేనట్టు, మళ్ళీ నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

“భోజనం చేస్తారా?”

“ఆకలి లేదు....” అన్నాడు శేఖర్.

“ఆగి, చెయ్యొచ్చును.....”

“వొద్దులెండి- బట్టలు రాగానే వెడతాను-”

“వర్షం తెగపడుతోంది!”

ఇబ్బందిగా, “అవును” అన్నాడు శేఖర్.

“కారు ఇస్తానులెండి” అంది కళ్యాణి నవ్వుతూ.

“థాంక్స్....”

“కావాలంటే రాత్రి ఇక్కడ ఉండి, ఉదయం వెళ్ళొచ్చు.”

“వొద్దులెండి!”

“ఏం! శ్రీమతి కోపగిస్తుందా?”

“ఆమె ఇక్కడ లేదు - మద్రాసులో ఉంది.”

“మరి?”

“చిన్న పనిమీద వొచ్చాను....”

“వెళ్ళిపోతారా?”

“రేపో, ఎల్లుండో!

“ఎక్కడ మకాం?”

“హోటల్లో....”

“బాగుందా?”

“లేదు”

“పోనీ - ఈ రాత్రి ఇక్కడే ఉండండి.”

చిత్రంగా నవ్వుతోంది కళ్యాణి, మెడలోని సన్నటి గొలుసుతో ఆడుకుంటూ. నల్లటి మచ్చ ఎంతో ముద్దొస్తోంది.

“వొద్దులెండి-ఇప్పటికే మీకు చాలా శ్రమ ఇచ్చేను....”

ఆమెకి రజనిని గురించి చెప్పుకోవాలని ఉంది. ఆ రాత్రి అంతా ఆమె మాట్లాడుతోంటే వింటూ ఆమెని చూస్తూ కూర్చోవాలని ఉంది.

కాని, జీవితంలో కోరినవన్నీ జరగవు.

తనది శ్మశాన జీవితం.

ఈమె కళ్యాణి. నిత్య కళ్యాణి.

ఆమె టేబిల్‌మీద చిన్న గంట కొట్టింది. సర్వెంటు అతని బట్టలు చక్కగా మడిచి తెచ్చేడు.

ఆమె బయటికి నడిచింది.

అతను బట్టలు వేసుకుని బయటికి వొచ్చేసరికి కారు సిద్ధంగా ఉంది.

''వెడతానండి! చాలా థాంక్స్!'' అన్నాడు శేఖర్.

ఆమె నవ్వకుండా చెయ్యి ఒక్కసారి ఊపింది. కారు వర్షంలోకి వెళ్ళి పోయింది.

ముడుచుకుని కూర్చుని, తన అదృష్టానికి తననే అభినందించుకున్నాడు శేఖర్. బట్టలు వెచ్చగా ఉన్నాయి.

అతను వెళ్లేక కళ్యాణి కొంతసేపు వరండాలోనే నిలబడి ఉండిపోయింది.

అతన్ని ఉండమని మరొకసారి అనాల్సిందేమో! అనుకుంది.

ప్రయోజనం లేదులే అని సమాధాన పడింది.

నెమ్మదిగా మెట్లెక్కి తన గది చేరింది.

బయట వర్షం క్రమక్రమంగా తగ్గుతోంది.

అద్దంలో తన బుగ్గలనీ, మెడనీ చూసుకుని నిట్టూర్చి, పుస్తకం తీసుకుని కుర్చీలో కూర్చుని చదువుకోసాగింది కళ్యాణి.

* * *

పెళ్లినాడు అమ్మాయికి బుగ్గమీద మచ్చ పెడతారు, దృష్టి తగలకుండా.

కొందరికి ఎప్పటికీ దిష్టి తగలదు.

వాళ్ళ మచ్చ అలాంటిది.

✧ ✧ ✧